

Ei vallankumouksesi hedelmt
pitele ksistsi en tiukasti
esineet liikkuu, kun ei katsele
nauruun vntyy manan suu
alhaalla holvissa henget istuvat
kuunnellen viestej niin syvlt ja kaukaa
viel saatan sinuun katsoa
kahden maailman rajalla, miss joki seisoo

l sano ei
l puhu, l mene
viel hengit ja viimeiseen asti
pid sanasi, pid kivi, jota kannat
mene huoneeseen, jossa hn lep
kukkien, l sulje silmisi pimeyteen
sanokaa minun puhuneen

Min laulan thn kauneuden
suhteeksi tyhjyyksien vlille
min taivuttelen kdet rinnallesi
planeettojen alla liikkuu y
leikkaan hiuksesi ja kyntesi
valvon yni suojellen oveasi heilt
ilmeet taiteltuina samettiin
uivat aikakaudet mutaiseen virtaan